

PAVLÍNA JURKOVÁ
JARMILA VLČKOVÁ

ILUSTRACE MARTINA FOJTŮ

HRA O SEN

bamb**oo**k[®]

PAVLÍNA JURKOVÁ
JARMILA VLČKOVÁ

ILUSTRACE MARTINA FOJTŮ

HRA O SEN

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Pavλίna Jurková, Jarmila Vlčková

HRA O SEN

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 7613. publikaci

Ilustrace Martina Fojtů

Odpovědná redaktorka Magdalena Jímelová

Korektury Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 256

Vydání 1., 2020

Vytisklo TISK CENTRUM, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2020

Cover Illustration © Martina Fojtů

ISBN 978-80-271-1592-1 (ePub)

ISBN 978-80-271-1591-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-1056-8 (print)

Obsah

Tajný mecenáš	7
Večere při svíčkách	12
Akce ředitel	15
Já tě varovala!	18
Zklamání	21
Medailonek	23
Optický klam	28
Blaf	33
Hořkotrapno	36
Mickey Mouse	38
Kufr snů	41
Černá limuzína	44
Zombí	49
Štěnice	58
Mecevila	63
První úkol	68
Hádka	71
Dárky	74
Na-shle-da-nou	82
Zloděj fantazie	94
Růžová lízátka	101
Proč Sofie?	104
Noční setkání	106
Skleněné překvapení	110
Mlčení	113
Každý sám	116
Vězeň oživil	120
Číslo 64	123

Fotka z půdy	128
Lebka a kulčiba	132
Kdo je vrah?	140
Boj o pokoj	144
Zlověstné škrábání	147
Vystydlá vajíčka	151
V bezpečí záchodu	155
Zakopané na zahradě	160
Vědecké důkazy	164
Červi a krysy	167
Filip překvapuje	170
Lež proti pravdě	173
Únos	176
Spirála	179
Tajný vzkaz	183
První panenka	187
Rychlá jako vítr	190
Žabinec	194
Labyrint	199
Hlavlom	202
Pavoučku, pojd' ven!	206
Loučení	211
Skořápky	214
Ovidius	219
Slzy setkání	223
Bludiště smrti	226
Před startem	231
Zásek	235
Na věži	243
Falešné zlato	247
O rok později	254

TAJNÝ MECENÁŠ

Filip Kaňka stál na pódiu ozářen světly reflektorů a ze všech sil se snažil odpovědět na otázku moderátora. V krku měl sucho, zpocené studené ruce si otíral do kalhot a očima sledoval čas, který neúprosně odpočítával vteřinu za vteřinou. Najednou se mu rozbřesklo. Chtěl odpovědět, ale v tu chvíli se ozval gong. Moderátor ohlásil, že čas na jeho odpověď vypršel, a tudíž v soutěži skončil.

Filipovi se udělalo mdlo. Nejraději by utekl, ale nohy ho neposlouchaly. V sále se ozval smích, který se stále stupňoval. Filip se rozhlédl po publiku a viděl, že v hledišti sedí celá jeho třída i s panem ředitelem, který nevěřícně kroutí hlavou. Všichni se mu smějí a ukazují na něj.

„To ses moc nepředved'.“

„Co sem lezeš, když nic neumíš?!“

Přišli mu fandit, ale on je zklamal a naprosto se znemožnil. Spatřil, jak v zadní řadě někdo vstává. Byla to jeho maminka. Po tvářích jí tekly slzy. Ani se na něj nepodívala a opustila sál.

„Mami!“ chtěl ji zadržet. „Mami!“ zakřičel z plných plic a vtom se probudil. Prudce oddechoval a rozhlížel se kolem sebe. S úlevou zjistil, že je ve svém pokoji a to všechno byl jen hrozný sen. Alespoň zatím. Vždyť tu přihlášku ještě ani neposlal.

Převlékl se ze zpceného pyžama a šel se nasnídat. Ukusoval krajíc chleba s máslem a díval se na přihlášku do televizní soutěže TAJNÝ MECENÁŠ, která ležela před ním. Zbývaly poslední tři dny do termínu odevzdání.

Poprvé si upoutávky na soutěž všiml v metru, když jel ze školy. Četl:

TAJNÝ MECENÁŠ

NOVÁ TELEVIZNÍ SOUTĚŽ PRO NADANÉ DĚTI

JE TI 13–14 LET?

MÁŠ VELKÝ SEN?

CHYBÍ TI NA NĚJ PENÍZE?

MÁŠ ODVAHU PŘEDVÉST SVÉ
SCHOPNOSTI PŘED ŠIROKOU VEŘEJNOSTÍ?

PAK JE TATO SOUTĚŽ PRÁVĚ PRO TEBE!

PŘIHLAS SE A BOJUJ!!!

WWW.TAJNYMECENAS.CZ

Rychle běžel domů a celou cestu si opakoval: „Mecenáš, mecenáš, mecenáš... Co to jen může znamenat?“

Doma honem zapnul počítač. Šílel. Než jejich nemožný starý počítač naběhl, trvalo to celou věčnost. Konečně mohl zadat slovo do vyhledávače. Dozvěděl se, že mecenáš je velmi bohatý člověk, který bez nároku na protislužbu finančně podporuje ty, kteří to nejvíce potřebují.

Pak zadal webové stránky www.tajnymecenas.cz a vyběhlo na něj:

Vyhrát může jen jeden!

Mecenáš se zavazuje, že bude dítěti, které vyhraje, až do dospělosti hradit veškeré výdaje spojené s rozvíjením jeho talentu. Ať už se jedná o sport, hudbu, vědu či jiné zájmy.

To znělo dost dobře. Rozklikl kolonku *podmínky soutěže* a četl:

Přihlásit se mohou pouze děti ve věku od 13 do 14 let, které mají vynikající studijní výsledky a mimořádný talent v jakékoli oblasti. Musí mít doporučení jak třídního učitele, tak i ředitele školy. Soutěžící dítě musí samo napsat svůj životopis a motivaci, proč se hlásí do této soutěže, a přiložit aktuální fotografii. Pozor! Soutěž je výhradně pro děti ze sociálně slabých rodin. Součástí přihlášky je i souhlas zákonného zástupce a jím vyplněný dotazník.

Dole pod čarou si přečetl malým písmem: *Soutěž se bude odehrávat v odlehlém domě uprostřed divoké přírody. Vybraní účastníci budou po celou dobu soutěže bez kontaktu se svou rodinou.*

Filipa zamrazilo. Celá soutěž ho začala zajímat ještě víc. Vždycky rád soutěžil a připadalo mu, že soutěž Tajný mecenáš je přesně pro něj. Měl rád dobrodružství a výzvy. Znovu a znovu si pročetl každou větu a s lehkým chvěním v žaludku si uvědomil, že splňuje všechny podmínky.

Ve škole vždycky patřil k nejlepším žákům. Rád četl, a to úplně všude. V tramvaji, v metru i v noci pod peřinou. Díky tomu měl velkou fantazii. Psal básničky a nejrůznější příběhy. Už dvakrát vyhrál literární soutěž, naposledy s povídkou *Tma*. Byla o chlapci, který žil na planetě slepců. Jako jediný viděl, ale zneužil svou moc. Porota dlouho mluvila o jeho mimořádném spisovatelském talentu a o tom, že by měl napsat knihu. Od té chvíle to byl jeho sen.

Co se týká podmínky, že soutěžící musí být ze sociálně slabé rodiny, tak i tu bohužel splňuje. Žijí s maminkou v malém bytě na pražském sídlišti a peněz se jim skutečně nedostává. Jeho táta je opustil, už když se Filip narodil, a nikdy o něj nejevili zájem. Maminka pracovala v nemocnici jako ošetřovatelka a často si brala služby navíc, aby je uživila.

Od té doby, co se Filip dozvěděl o té soutěži, se nedokázal na nic soustředit. Pořád si představoval, co

by se stalo, kdyby vyhrál právě on. Máma by nemusela tolik pracovat a on by si mohl koupit knížek, kolik chce. Také by mohl jít studovat vyhlášené soukromé gymnázium, po kterém tolik toužil. Filip si byl jistý, že soutěž Tajný mecenáš je jeho životní šance.

VEČEŘE PŘI SVÍČKÁCH

Filip měl takovou radost, že by nejraději každého, koho potkal, objímal. Vesele poskakoval a mával deskami, ve kterých měl krásné doporučení od své třídní učitelky i pana ředitele. Napsali o něm samou chválu a byli si jistí, že právě on patří do soutěže Tajný mecenáš. Ani na chvíli o něm nepochybovali a byli z jeho rozhodnutí naprosto nadšení.

O velké přestávce si sám napsal životopis. Četl si ho pořád dokola a musel uznat, že se mu fakt povedl. Teď už zbýval jen souhlas maminky. Filip tušil, že získat ho, nebude vůbec jednoduché. Ale on ji přesvědčí.

Po škole skočil nakoupit a doma uvařil boloňské špagety. Talíř ozdobil kolečky okurky, které se střídaly s plátky rajčat. Zapálil svíčku a netrpělivě čekal, až se maminka vrátí z práce.

Když zarachotil klíč ve dveřích, srdce se mu rozbušilo jak o závod. Věděl, že teď mu jde o všechno. Běžel ji přivítat, ale hned se zarazil. Na první pohled bylo vidět, že neměla dobrý den. Mračila se a vypadala unaveně. Z nemocnice chodila často vyčerpaná

a bez nálady. Někdy ji rozčílili doktoři, jindy zase pacienti, kteří si z ní prý dělali služku. Dnes to vypadalo, že ji naštváli úplně všichni a jediné, co chce, je ticho a klid.

Filip zavedl maminku do kuchyně. Když uviděla, jakou si dal práci s večerí, přece jen roztála. Pohladila ho po kudrnatých vlasech a posadila se ke stolu.

„Ani nevíš, jakou jsi mi udělal radost,“ usmála se na něj a dali se do jídla. Jakmile dojedli, Filip sáhl do batohu a položil před ni přihlášku do soutěže.

„Mami, mohla bys mi to prosím tě vyplnit? Potřebuju tvůj souhlas.“

„Co to zase je?“ povzdechla si maminka a začala číst. Po chvilce nevěřícně zakroutila hlavou a už zase se mračila. „Tak na tohle zapomeň,“ vrátila mu zpátky papír, „já nevím, kde mi hlava stojí, a ty přijdeš s takovým nesmyslem.“

„Ale když vyhraju, budu mít vlastního mecenáše a on mi bude všechno platit...“

„Říkám, že ne, Filipe.“

„A proč ne?“ nedal se.

„Protože když nevyhraješ, a ty nevyhraješ, budeš zase strašně zklamaný. Jen si vzpomeň, jak jsi vyváděl po tom, co tě nevybrali jako redaktora do školního časopisu. Nebo když jsi prohrál ten turnaj v piškvorkách.“

„Ale to je přece něco úplně jinýho,“ bránil se Filip, „tahle soutěž nám dvěma může naprosto změnit život.“

„Řekla jsem ne!“ bouchla dlaní do stolu maminka a zvedla se k odchodu. Ve dveřích se ještě otočila a dodala: „Tyhle hloupý televizní soutěže nestojí za to, aby ses potom trápil. Věř mi, je to pro tvoje dobro!“

AKCE ŘEDITEL

Filip byl vzteky bez sebe. Zavřel se ve svém pokoji a měl sto chutí přihlášku do soutěže roztrhat. Nemohl pochopit, proč zrovna on má tak tvrdohlavou, nechápající a nemožnou matku. Kopal do všeho kolem sebe a nadával: „Copak jí nedochází, jaká je to šance? Vždyť mecenáš by mi zaplatil to, co ona mi zaplatit nemůže, i kdyby se udřela.“

„Filipe, já tě slyším,“ ozvalo se z vedlejší místnosti, „važ svoje slova.“

„Ale já do té soutěže prostě chci!“ zařval ještě hlasitěji a hodil sebou na postel. Zavřel oči a usilovně přemýšlel, jak ji přemluvit. Vztekání mu nepomůže. Musí na to jít jinak. Vymyslel plán. Jmenoval se papírková metoda. Sedl si za stůl a na spoustu malých lepicích papírků napsal: *Mami, prosím tě, dovol mi tu soutěž.* Lístečky pak rozvěsil po celém bytě. Dal je mamince do kabelky, kapsy kabátu, do bot, do ledničky, na skla brýlí i na toaletní papír. Byl si jistý, že tím maminku pobaví a obměkčí.

Bohužel se tak nestalo. Než šel spát, všechny papírky našel v koši. To ho však ještě víc utvrdilo v tom, že se nevzdá.

O půlnoci, když už maminka spala tvrdým spánkem, se potichu vkradl do ložnice. Vzal její tužku na oči a na ruku jí napsal: *Miluju svého syna, a tak ho pustím do té soutěže.* Chtělo se mu smát, nemohl se dočkat, až se tomu další den zasmějí a ona mu tu přihlášku přece jen podepíše.

Ráno ho ale vzbudily nadávky ozývající se z koupelny: „Já ho snad přerazím, taková volovina – čmárat po někom, když spí.“ Vtrhla k Filipovi do pokoje: „Přestaň už s těma hloupostma, já to myslím vážně. Na tu soutěž zapomeň.“ Práskla dveřmi a odešla do práce.

Filip si povzdychl. Nedá se nic dělat. Donutila ho k tomu nejhoršímu. Rozjet akci ředitel.

Pan ředitel Hromada Filipovi vždycky fandil a měl ho rád. Sem tam se sice stalo, že Filip provedl nějakou klukovinu a pan ředitel musel zavolat jeho maminku do školy, ale nakonec se to vždy obešlo bez většího postihu. Když za ním dnes ráno Filip přišel a svěřil se mu se svým problémem, pan ředitel neváhal, spiklecky na něj mrknul, vzal ho kolem ramen a dobrácky pronesl: „Neboj, Filipe, něco vymyslíme.“

Když si maminka po práci zapnula telefon, zjistila, že má zmeškaný hovor a nahranou hlasovou zprávu. Hned poznala hluboký hlas ředitele Hromady: „Dobrý den, paní Kaňková, nezlobte se, že volám tak narychlo, ale je to velmi důležité. Přijďte za mnou prosím ještě dnes do ředitelny. Jde o neodkladnou záležitost týkající

se Filipa. Ve škole jsem až do šesti a budu na vás čekat. Na shledanou.“

Mamince zatrnulo. Bylo jí jasné, že Filip zase něco provedl. Potřebovala si sice pořádně odpočinout před zítřejší dvanáctihodinovou službou, ale nedalo se nic dělat. Převlékla se, upravila si tmavé prstýnkové vlasy, popadla kabelku a vyrazila do školy.

V ředitelně na ni čekalo překvapení. Místo výčitek a stížností poslouchala samou chválu.

„Filip je opravdový talent, paní Kaňková,“ promlouval jí do duše pan ředitel. „Přečtěte si, co napsal.“ Podal jí Filipovu novou slohovou práci. Byla to povídka *Vězeň*. „Už ji četl celý učitelský sbor a všichni do jednoho se u ní smáli. Ale to byste koukala, jak jim na konci úsměv ztuhl a někteří dokonce dojetím plakali.“

Maminka při čtení povídky nedokázala skrýt překvapení. Když dočetla, podívala se na ředitele a zeptala se ho na rovinu: „Co po mně vlastně chcete?“

Ředitel se jí dlouze zadíval do očí: „Paní Kaňková, pusťte ho do tý soutěže.“ Jakmile viděl, že zvedá obočí a už se nadechuje k pádné odpovědi, rychle dodal: „Nechte ho to alespoň zkusit.“

Chvíli se dívali jeden na druhého, pak se Filipova maminka zvedla a mlčky odešla.